30/01/2023

Ο Χαλκίδος Χρυσόστομος στο 3ο Πανελλήνιο Συνέδριο Τοπικής Ιστορίας και Εκπαίδευσης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χαλκίδος

Το τριήμερο 27-29 Ιανουαρίου 2023, στο αμφιθέατρο του Μεγάρου της Περιφερειακής Ενότητας Ευβοίας, η Περιφερειακή Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Στερεάς Ελλάδας πραγματοποίησε το 3ο Πανελλήνιο Συνέδριο Τοπικής Ιστορίας και Εκπαίδευσης, με θέμα «Η Μικρασιατική Καταστροφή και η διδακτική προσέγγισή της στο σύγχρονο Σχολείο».

Ο **Μητροπολίτης Χαλκίδος κ. Χρυσόστομος,** καλεσμένος από την **Περιφερειακή Διευθύντρια κ. Ελένη Μπενιάτα**, παρευρέθηκε στην τελετή ενάρξεως του Συνεδρίου, όπου απηύθυνε και χαιρετισμό και την επόμενη ημέρα, Σάββατο 28 Ιανουαρίου, ανέπτυξε εισήγηση με θέμα *«Ο ρόλος της πίστης στη ζωή των προσφύγων – Μεταφορά ιερού λειψάνου **Οσίου Ιωάννου του Ρώσσου** από το Προκόπιο της Καππαδοκίας στο Νέο Προκόπιο Ευβοίας».*

Στην εισήγησή του ο Σεβασμιώτατος, αφού ευχαρίστησε την **Περιφεριακή Διευθύντρια κ. Μπενιάτα** και τους διοργανωτές του Συνεδρίου για την πρόσκληση συμμετοχής του, ανέφερε επιγραμματικά το γενικό ιστορικό πλαίσιο της μετακίνησης των πληθυσμών και τόνισε ότι παρά τις αντίξοες και συχνά φονικές συνθήκες, με εφόδιο στην καρδία την πίστη στον Χριστό, οι πρόσφυγες προδομένοι και εγκαταλελειμμένοι, ξεριζωμένοι και εξαντλημένοι άρχισαν μια πορεία προς το άγνωστο, έχοντας στα χέρια τους λιγοστά εκ των πολλών υπαρχόντων τους πράγματα, όσα μπορούσαν να χωρέσουν σένα μπόγο... Είχαν όμως βεβαία, την πεποίθηση ότι μαζί τους είχαν το **Χριστό, την Παναγιά μας και τους Αγίους μας,** οι οποίοι συνοδοιπορούσαν και συνέπασχαν με το λαό τους... Αυτή την πίστη, αυτή την σχέση, την είχαν και τα προηγούμενα, τα καλά γι' αυτούς χρόνια και αυτή η πίστη ήταν η βάση του σπουδαίου πολιτισμού, τον οποίον είχαν δημιουργήσει. Αυτόν τον πολιτισμό, τον εξακουστό Μικρασιατικό πολιτισμό τον πήραν μαζί τους, αφού ήταν απαύγασμα αυτής της καλλιεργημένης με την ορθόδοξη χριστιανική πίστη ψυχής τους. Έχει άλλωστε ειπωθεί κι εδώ πάλι επαληθεύθηκε πως ψυχή του πολιτισμού είναι ο πολιτισμός της ψυχής!

Και, από που φαίνεται αυτή η μαρτυρική συμπόρευση με τον **Χριστό, την Παναγία και τους Αγίους**; Μα, από τι άλλο παρά από το ήθος το εκκλησιαστικό που είχαν και από το γεγονός, ότι, αντί άλλων αγαθών, προτίμησαν να πάρουν μαζί τους και μάλιστα όχι χωρίς κόπους και κινδύνους, τις ιερές τους Εικόνες, τα ιερά κειμήλια, τα άγια ευαγγέλια και δισκοπότηρα και τα ιερά τους λείψανα! Αυτά όλα είναι φορείς της χάριτος του Θεού, πηγές αγιασμού και ενδυναμώσεως! Ακόμη είναι βέβαιον ότι τους θύμιζαν την σταυρική θυσία του Χριστού, αλλά και την ένδοξη **Ανάστασή Του!**

Έφερναν στο νου τους τις ρήσεις του Κυρίου μας προς τους μαθητές Του: *«Ιδού εγώ αποστέλλω υμάς ως πρόβατα εν μέσω λύκων» (Ματθ. ι΄ 16) και «εν τω κόσμω τούτω θλίψιν έξετε, αλλά θαρσείτε εγώ νενίκηκα τον κόσμον» (Ιωάν. ιστ΄, 33) «Εγώ ζω και υμείς ζήσεσθε!» (Ιωάν. ιδ΄, 19). Γι' αυτό «μη φοβηθείτε από των αποκτενόντων το σώμα, την δε ψυχήν μη δυναμένων αποκτείναι»* (Ματθ. ι΄, 28).

Θυμόντουσαν και τους πόνους, τις θλίψεις και τους διωγμούς που υπέμεινε στη

ζωή της η **Παναγία** μας και τα φρικτά μαρτύρια των **Αγίων… Στερέωναν** έτσι την υπομονή και την ελπίδα τους, βαδίζανε και έκλαιγαν με την πίστη πως κάποτε θα γελάσουν…

Εν συνεχεία, ο Σεβασμιώτατος ανέφερε ιστορικές μαρτυρίες αυτοπτών μαρτύρων της μεταφοράς του ιερού λειψάνου του Οσίου Ιωάννου του Ρώσσου, μαζί με τους πρόσφυγες Προκοπιείς, από το **Προκόπιο** στη **Χαλκίδα** και στο **Νέο Προκόπιο.**

Κλείνοντας επεσήμανε ότι καλόν και συμφέρον μας είναι να αναγνωρίσουμε και κυρίως να ζήσουμε την δύναμη της ορθοδόξου Πίστεώς μας. Το κυριότερο, με τα νάματά της να αναθρέψουμε τα παιδιά μας-τους νέους μας! Να στοχαστούμε τί ήθελε ο Όσιος Ιωάννης να πει με την ταλαιπωρία του θαλασσίου ταξιδίου; Ότι είναι Ζωντανός!… και ότι μαζί τους δεν έχουν ένα πτώμα, αλλά ένα ζωντανό άγιο, ανύστακτο συμπαραστάτη και βοηθό, που συμπάσχει.

Την δύναμη της Πίστεως διδάσκει ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς Χριστός
Όποιος πιστεύει, είπε ο Χριστός μας, ομοιάζει με εκείνον τον συνετό οικοδόμο, που χτίζει το σπίτι του επάνω στην πέτρα· και ήλθαν οι ποταμοί και φύσηξαν οι άνεμοι αλλά το σπίτι δεν έπεσε… διότι θεμελιώθηκε γερά πάνω στην πέτρα.

Ο άπιστος ομοιάζει μ΄ εκείνον τον επιπόλαιο που χτίζει πάνω στην άμμο… Η «τύχη» του οικοδομήματος και η ατυχία του οικοδόμου είναι αναμενόμενη. Και επειδή όλοι μας οικοδομούμε τον εαυτό μας, τον κόσμο μας και τον πολιτισμό μας, αλλά και τα παιδιά μας, ας φιλοδοξήσουμε να είμαστε συνετοί και καλοί οικοδόμοι, για να μην κλαίμε ανώφελα πάνω στα ερείπια… Ο Απόστολος Παύλος πάντως με ρεαλισμό απ’ όσα ο ίδιος έπαθε και έμαθε μας λέει ότι θεμέλιον άλλον, κανείς δεν μπορεί να θέσει εκτός από το κείμενο· Και αυτός είναι ο Ιησούς Χριστός! (Κορινθ. Α΄, γ΄, 11).